

заразени съ грекомания и пренебрегватъ изучаванието на бащиния си езикъ¹⁾.

Наистина, нашитѣ народни дейци ревностно сж правѣли преписи на нѣкои по-интересни писма и сж ги прилагали къмъ своитѣ. Въ архивата на Райно Поповичъ се намира това писмо на Априловъ и Палаузовъ до О. Неофитъ Рилски, както и нѣкои други писма отъ Априловъ и Палаузовъ до Неофита, въ преписи²⁾. Нѣкои отъ писмата и преписитѣ сж били на гръцки. Проф. Шишмановъ отдава това предпочитане на гръцкия езикъ отъ нашитѣ народни дейци на обстоятелството, че на славяно-български езикъ не било възможно да се пише съ такъвъ патосъ, съ такъвъ цвѣтистъ слогъ, пълненъ съ класични реминисценции, дори съ латински цитати, каквито представляли нѣкои мѣста отъ писмата на Априловъ. Сжщото можело да се каже и за писмата на Неофитъ Рилски, Р. Поповичъ, Кръстевичъ и Фотиновъ³⁾.

Нѣкои отъ тѣхъ си размѣняли писма въ кѣси срокове, дори презъ седмица, какъвто билъ случаятъ съ Р. Поповичъ и Неофитъ Рилски. Райно Поповичъ въ писмо отъ 8 юний 1841 г. до Неофитъ Рилски въ Рилския манастиръ казва: „Неспокойствието, което ощущавамъ заради вашето отдалечаванѣ весма много мя оутеснява войстинну, защо като си помисля koliko благополучие имѣхъ, когато бѣхте на Копривщица отъ частитѣ ваши медоточни писма, които прѣзъ всяка седмица приимахъ весма много мя оутеснява, като смисля сега, че оуже третий сей мѣсяцъ никакво извѣстие невозможнохъ да приемна отъ вашето дражайше ми здравие“ . . .⁴⁾

Нашитѣ народни труженици значи, чрезъ писма, копия отъ тѣхъ, преписи отъ получената обществена кореспонденция, правѣли своитѣ идеи и предложения, както и мненията на своитѣ другари по въпроситѣ за училище, езикъ, правописъ, книжнина, достояние на почти всички по-събудени хора у насъ. А тъй като размѣната на писмата ставала въ кѣси и понѣкога въ равни срокове, тѣзи идеи, предложения, както и съобщенията за мѣстни и политически случки, каквито се срѣщатъ въ нѣкои писма, както ще видимъ по-нататъкъ, се прѣскали съ неподозирана бързина изъ всички по-оживени градове на страната. По този начинъ се

1) Димитриевъ (М. Балабановъ): Писма по народното пробуждане. Период. списание кн. XXV и XXVI, г. 1888, стр. 33.

2) *ibid.* P. 21.

3) Нови студии изъ областъта на българското възраждане. Сборникъ А. Н. кн. XXI, стр. 153.

4) Ferison (Р. Косевъ): Писма по народното пробуждане. Пер. сп. кн. XXXVI, стр. 938.